

prism

獄門島

นิยายชุด
คินดะอิจิ
ยอดนักสืบ

สุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานของญี่ปุ่น

คดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกุง

โยโกมิโซะ เซจิ เขียน ชมนาถ คีตติสาร แปล

prism

คดีฆาตกรรม บนเกาะโกะกุมง

獄門島

โยโคมิซะ เซอิ

เจียน

ชมมาตร คิตัสาร

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ถ้าเพียงอ่านมันออก บางทีผมอาจเข้าใจที่มาที่ไปของคดีนี้ก็ได้

อ่านสิครับ ได้โปรดรีบอ่าน”

- คินดะอิจิ โคะสุเกะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอภินิหารกรุป

คดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกุงมง

獄門島

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

GOKUMONTOU

© Seishi Yokomizo 1971, 1996

First published in Japan in 1971 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo
through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6084-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ ปฐิษา ตาสาโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด

คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในเรื่อง *คดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกุงมง* เรื่องราวของชาวเกาะโกะกุงมงที่อยู่ห่างไกลจากเมือง ในอดีตเกาะแห่งนี้เป็นสถานที่ที่กักขังนักโทษอุกฉกรรจ์ และว่ากันว่าชาวเกาะในปัจจุบันสืบเชื้อสายมาจากนักโทษเหล่านั้น รวมทั้งโจรสลัดป่าเถื่อน

คินดะอิจิได้รับจดหมายจากเพื่อนสมัยที่ไปรบด้วยกันว่าให้เดินทางมายังเกาะโกะกุงมง เพื่อปกป้องน้องสาวทั้งสามคนของตนให้ปลอดภัยจากเรื่องราววิปلاสน์ที่กำลังจะเกิดขึ้นบนเกาะแห่งนี้ เกาะที่ผู้คนบนเกาะมักจะทำอะไรผิดแปลกไปจากคนทั่วไป เกาะที่มีความลับและปริศนามากมาย ที่แม้แต่คินดะอิจิก็ยังงงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น

เมื่อคินดะอิจิมาถึงและพยายามทำตามคำขอของเพื่อน ก็มีเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องเกิดขึ้นที่เกาะ สภาพศพที่พบนั้นสุดสยองแสนพิสดาร ถูกจัดวางศพไว้อย่างประหลาดจนน่าขนลุก

ท่ามกลางบรรยากาศที่พิลึกพิลั่นบนเกาะแห่งนี้ คินดะอิจิจะทำตามคำขอของเพื่อนได้หรือไม่ และเขาจะแก้ปริศนาในเหตุฆาตกรรมที่เกิดขึ้นได้อย่างไร และแรงจูงใจของคนร้ายคืออะไรกันแน่

แผนผังตัวละคร

บ้านคิโตใหญ่

คาสึ (ภรรยาหน้าย)

คะเอมง

ภรรยา

[เสียชีวิต]

[เสียชีวิต]

ภรรยา

โยชามาสึ

ภรรยา

[เสียชีวิต]

[เสียชีวิต]

เพื่อนร่วมรบ

[เสียชีวิต]

พี่น้อง

คินดะอิจิ โคสุเกะ

หลวงพ่อริยาเน็น
(เจ้าอาวาสวัดเซ็งโค)

บุคคลในจดหมาย

มูราเสะ โคอัน
(หมอยาประจำเกาะ)

อารากิ มากิเฮ
(ผู้ใหญ่บ้าน)

ทาเกะโซ
(ต้นหนของบ้านคิโตใหญ่)

พระเรียวตากุ
(พระลูกวัดเซ็งโค)

บ้านคิโตเล็ก

กิเฮ

ชิโอะ

แต่งงานกัน

อุกาอิ ชิโอะ
(ผู้อยู่อาศัย
ในบ้านคิโตเล็ก)

คินตะอิจิ โคสุเกะ ไปเกาะ

จากเบื้องคาซาโอกะ แถบบิชชู¹ ไปทางใต้เจ็ดลี้² ประมาณตอนกลางของทะเลเซโตะใน³ ตรงแนวเส้นกันเขตแดนของสามจังหวัด อันได้แก่ จังหวัดโอคายาม่า ฮิโรชิม่า และคางาวะ มีเกาะขนาดเล็กที่ระยะทางโดยรอบราวสองลี้ตั้งอยู่ ผู้คนเรียกขานเกาะนี้ว่า เกาะโกะกุงมง (เกาะประตูดูก)

เกาะโกะกุงมง...

ดูเหมือนบรรดานักประวัติศาสตร์ท้องถิ่นได้สันนิษฐานเกี่ยวกับที่มาของชื่ออันน่าพิศวงไว้หลายทฤษฎีตั้งแต่สมัยโบราณ แต่ทฤษฎีที่เชื่อกันว่าน่าจะเหมาะสมที่สุดคือ เดิมทีเกาะนี้ควรเรียกว่า เกาะโฮะกุงมง เพราะจากการศึกษาเรื่องราวในอดีตบอกให้เราถึงที่มาของชื่อโฮะกุงมงไว้ดังนี้

ทะเลเซโตะในขึ้นชื่อเรื่องโจรสลัดมาตั้งแต่สมัยของฟูจิواره โนะ ชูมิโตโมะ⁴ ในอดีตกาลเรือพาณิชย์ที่จะนำวัฒนธรรมของแผ่นดินใหญ่เข้ามายังใจกลางญี่ปุ่นผ่านทางเมืองอาคามะงะเซกิต้องเดือดร้อนกับเหล่าโจรสลัด

¹ ปัจจุบันได้แก่บริเวณตะวันตกของจังหวัดโอคายาม่า

² หน่วยวัดระยะทางของญี่ปุ่น โดย 1 ลี้เท่ากับประมาณ 3.9 กิโลเมตร

³ ทะเลในของญี่ปุ่นที่อยู่ตรงกลางระหว่างเกาะฮอนชูกับเกาะชิโกกุ

⁴ ข้าราชการในช่วงกลางสมัยเออัน หรือประมาณกลางคริสต์ศตวรรษที่ 10 ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นผู้นำโจรสลัด ออกปล้นสะดม วางเพลิง สร้างความเดือดร้อนให้ผู้คนในบริเวณทะเลเซโตะใน จนถูกกองทัพไล่ล่าและสังหารในที่สุด

ผู้ท้าวหาญแห่งทะเลเซโตะในเสมอมา แม้ว่าความฮึกเหิมของพวกมันจะมีขึ้นมีลงบ้าง แต่การเผชิญหน้ากับโจรสลัดก็มีประวัติความเป็นมายาวนานสืบทอดต่อๆ กันดุจดั่งเป็นประเพณี ตั้งแต่สมัยนารา⁵ จนถึงต้นสมัยเอโดะ⁶ โดยเฉพาะในช่วงโยชิโนะ⁷ ซึ่งโจรสลัดรุ่งเรืองถึงขีดสุดนั้น คงทราบกันดีว่าโจรสลัดแห่งทะเลเซโตะในมีบทบาทสำคัญเพียงใดในประวัติการสู้รบอันยาวนานระหว่างราชวงศ์เหนือและใต้⁸ ซึ่งกินเวลาถึงหกสิบปี

โดยทั่วไปโจรสลัดกลุ่มนี้จะถูกเรียกว่าโจรสลัดอียะ เพราะมักตั้งฐานที่มั่นอยู่บนเกาะแก่งตั้งแต่แนวชายฝั่งอียะไปจนถึงบริเวณทะเลคลื่นลมแรงเรียกว่าอิอุชินาดะ หรือบิงโงนาคะ เกาะโกะกุงมงในปัจจุบันคือปรการด้านทิศเหนือของหมู่โจรในยุคก่อน พวกมันขนานนามเกาะแห่งนี้ว่าประตุ (มง) ทางเหนือ (โสะกุ) จนเป็นที่มาของชื่อเกาะโสะกุงมง ที่สุดท้ายก็กลายมาเป็นเกาะโกะกุงมง...

อย่างไรก็ตามยังมีอีกทฤษฎีหนึ่งที่ต่างออกไปแม้จะไม่มีรายละเอียดทางประวัติศาสตร์มากนัก ทฤษฎีนี้อ้างว่า ในช่วงต้นสมัยเอโดะมีชายร่างยักษ์สูงกว่าสองร้อยเซนติเมตรชื่อโกะเอมงปรากฏตัวขึ้นที่เกาะ เป็นที่กล่าวขวัญกันไปทั่วประเทศ ตั้งแต่นั้นมาเกาะดังกล่าวจึงได้รับการขนานนามว่าเกาะโกะเอมง และเพี้ยนเป็นเกาะโกะกุงมงไปในที่สุด

เกาะโสะกุงมงกับเกาะโกะเอมง...จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังบอกไม่ได้แน่ชัดว่าชื่อใดถูกต้องกันแน่ แต่สาเหตุของการเรียกชื่อซึ่งผิดเพี้ยนไปอย่างไม่เป็นมงคลนั้น ผู้คนส่วนใหญ่เหมือนจะเห็นตรงกันดังนี้

⁵ ช่วง ค.ศ. 710 - 794

⁶ ช่วง ค.ศ. 1603 - 1868

⁷ ช่วง ค.ศ. 1336 - 1392 ของญี่ปุ่น คือช่วงต้นสมัยมุโระมาจิ เป็นช่วงที่ชาวญี่ปุ่นล่องเรือออกทะเลเข้าปล้นสะดมเมืองท่าต่างๆ ของจีนและเกาหลี สร้างความเสียหายอย่างมาก

⁸ สงครามที่เกิดขึ้นเมื่อจักรพรรดิโกะไดโงะเสด็จจากเกียวโตไปประทับที่โยชิโนะ (บริเวณทางตอนใต้ของจังหวัดนารา) และตั้งราชวงศ์ใต้ เป็นเหตุให้ต้องเผชิญหน้ากับราชวงศ์เหนือซึ่งอาชิกะวะ ทากาอุจิ โชกุนคนแรกของรัฐบาลทหารมุโระมาชิเป็นผู้ก่อตั้ง โดยสนับสนุนให้จักรพรรดิโคเมียวได้ขึ้นครองราชย์ สงครามยืดเยื้อถึง 57 ปี และสิ้นสุดลงเมื่อจักรพรรดิโกะคาเมยามะแห่งราชวงศ์ใต้เสด็จกลับกรุงเกียวโต

ในยุครัฐบาลทหารของโชกุนโทกูงาวะ⁹ เกาะโกะกุงมุงเป็นดินแดนในครอบครองของโดเมียว¹⁰ คนหนึ่งในแถบชูโงกุ¹¹ สมัยก่อนที่นี้เป็นเกาะโดดเดี่ยว เกิดจากหินแกรนิตและมีสนแดงปกคลุมไปทั่ว มีชาวประมงซึ่งกล่าวกันว่าเป็นลูกหลานของโจรสลัดในอดีตอาศัยอยู่แต่ไม่กี่คน พวกเขาจับปลาหากินด้วยวิธีง่าย ๆ แบบดั้งเดิม โดเมียวจึงคิดหาทางพัฒนาเกาะขึ้นโดยกำหนดให้เป็นสถานที่นำนักโทษมาปล่อย นับแต่นั้นมาอาชญากรผู้ต้องโทษประหารชีวิตแต่ได้รับการลดโทษในเขตปกครองของโดเมียวคนดังกล่าวจึงถูกส่งมาที่เกาะทุกปี ทำให้ชื่อเรียกของเกาะเพี้ยนไปอย่างไม่เป็นมงคลกลายเป็นโกะกุงมุง (เกาะประตูดูก) ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

ตลอดช่วงเวลาสามร้อยปีของสมัยเอโดะ ไม่รู้ว่ามีผู้คนที่น่าสงสารถูกส่งมายังเกาะแห่งนี้มากมายเพียงใด ในเวลาต่อมาพวกเขาเหล่านั้นบางคนคงได้รับการอภัยโทษ ได้กลับบ้านเกิดเมืองนอน แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีนักโทษอีกไม่น้อยที่ต้องจบชีวิตกลายเป็นเจ้ารหัสของเกาะ คนเหล่านี้ส่วนมากแต่งงานกับชาวประมงท้องถิ่นซึ่งกล่าวกันว่าสืบเชื้อสายมาจากโจรสลัดจนให้กำเนิดทายาท อีกทั้งในบรรดาคนที่ได้รับการอภัยโทษให้กลับบ้านได้ก็ย่อมมีผู้ที่สัมผัสพันกับสาวชาวเกาะและทิ้งลูกหลานไว้รวมอยู่ด้วย

แม้ระบบการเนรเทศถูกยกเลิกไปเมื่ออย่างเข้าสู่สมัยเมจิ¹² ทว่าชาวเกาะที่นี้ก็ยังไม่ยอมผูกมิตรกับชาวเกาะอื่นๆ เนื่องจากพวกเขามีนิสัยรังเกียจการสมาคมกับคนนอกเป็นทุนเดิม ข้ำสภาพแวดล้อมด้านที่ตั้งก็เป็นข้อจำกัดในการเดินทาง ด้วยเหตุนี้คงไม่ผิดที่จะกล่าวว่า ผู้อยู่อาศัยบนเกาะแห่งนี้จำนวนสามร้อยครัวเรือน หรือหนึ่งพันกับอีกหลายร้อยคนล้วนเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของโจรสลัดและนักโทษปล่อยเกาะแทบทั้งสิ้น

⁹ ช่วง ค.ศ. 1603 - 1867 ของญี่ปุ่น เป็นยุคที่การปกครองและอำนาจทั้งหมดตกอยู่ในมือของโทกูงาวะ อิเอะยะสึ โดยเบ็ดเสร็จ

¹⁰ ตำแหน่งเจ้าเมืองของญี่ปุ่นในอดีต เทียบได้กับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดในปัจจุบัน

¹¹ หมายถึงภูมิภาคทางตะวันตกของเกาะฮอนชู ประกอบด้วย 5 จังหวัด ได้แก่ โอกายาม่า โอไรชิม่า ยามางุชิ ชิมาเนะ และทตโตริ

¹² ช่วง ค.ศ. 1868 - 1912 ถือว่าเป็นการเข้าสู่ยุคใหม่ของญี่ปุ่น

คุณเคผู้ที่แต่ก่อนเคยทำงานเป็นครูโรงเรียนประถมศึกษานเกาะแห่งหนึ่งในทะเลเซโตะโน ได้เล่าเรื่องต่อไปนี้ให้ข้าพเจ้าฟัง เพื่อบอกว่าเมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้นบนเกาะแบบนี้ การสืบสวนจะทำได้ลำบากเย็นเพียงใด

‘เกาะที่ผมเคยอยู่มีประชากรแค่ราวหนึ่งพันคน แต่มีการแต่งงานในหมู่เครือญาติซ้อนกันถึงสองรุ่นสามรุ่น หนักหน่อยบางทีก็ถึงห้ารุ่นหกรุ่น ทั้งเกาะจึงเปรียบเหมือนครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ตำรวจซึ่งเป็นเพียงคนนอกไม่มีทางแก้ปัญหาอะไรบนเกาะได้เลย เวลาเกิดคดีความขึ้นมาคนทั้งเกาะต่างผณีกกำลังกันเหนียวแน่นจนตำรวจก็ไม่มีปัญญาทำอะไรได้ เรื่องระหองระแหงในหมู่ชาวบ้านอย่างปัญหาของหายหรือเงินถูกขโมย ต่อให้ไปร้องเรียนทางการ พอตำรวจหมายหัวผู้ร้ายได้ ทางโน้นก็ไปตกลงกันเองเรียบร้อยแล้ว บอกว่าไม่ได้ถูกขโมยหรอก ชุกไว้ในตู้จนลืมไปนะ...เป็นเสียทำนองนี้แหละ จะว่าอยู่กันแบบสบายๆ ก็คงสบายอยู่หรอก แต่บางครั้งก็ยุ่งยากเป็นบ้า’

ในเมื่อเกาะทั่วไปยังเป็นแบบนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกตำรวจที่เข้ามาทำคดีจะปวดเศียรเวียนเกล้าแสนสาหัสเพียงใดถ้าเกิดเหตุร้ายขึ้นบนเกาะที่ไม่ธรรมดาอย่างเกาะโกะกูมง เกาะที่ผู้อยู่อาศัยมักมองคนนอกเป็นศัตรูมากกว่าปกติ เนื่องจากไม่มีใครคบค้าเพราะหาว่าเป็นลูกหลานโจรสลัดบ้าง นักโทษเนรเทศบ้าง

แต่คดีฆาตกรรมก็ยังคงเกิดขึ้นจนได้!

มิหนำซ้ำยังเป็นเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัว เป็นการฆ่าคนตายที่เปรียบดั่งฝันร้ายอันยากจะบรรยาย ฆาตกรรมต่อเนื่องแสนประหลาดเปี่ยมด้วยเล่ห์กลที่วางแผนล่วงหน้ามาเป็นอย่างดี คดีสยองขวัญที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่านี้ช่างเหมาะกับชื่อฉาวของเกาะโกะกูมงเหลือเกิน เพราะคดีนี้ประหลาดและน่าพรันพรึงจนไม่น่าเชื่อว่าจะทำสำเร็จได้

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ผู้อ่านทุกท่านเข้าใจเกี่ยวกับเกาะนี้ผิดๆ ข้าพเจ้าจึงขอบอกไว้ก่อนเลยว่า สภาพที่ตั้งของเกาะโกะกูมงไม่ใช่เกาะโดดเดี่ยวกลางทะเลลึก มันตั้งอยู่ในทะเลเซโตะโนซึ่งมีอาณาบริเวณไม่มากนัก แม้จะได้ชื่อว่าเป็นเกาะที่อยู่ห่างไกลในทะเลแห่งนี้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า

ทुरกันดาร ที่นี้มีทั้งไฟฟ้าและที่ทำการไปรษณีย์ ยิ่งกว่านั้นยังมีเรือข้ามฟากออกจากเมืองคาซาโอกะของบิชุแล่นไปกลับระหว่างเกาะกับแผ่นดินใหญ่ วันละรอบด้วย

เรื่องเกิดขึ้นในปลายเดือนกันยายน ค.ศ. 1946 หรือหนึ่งปีหลังสงครามโลกครั้งที่สองสงบลง ในห้องโถงเรือรับส่งผู้โดยสารตามเกาะแก่งในทะเลเซโตะในขนาดสามสิบห้าตันที่ชื่อฮาคุริมารุ ซึ่งเพิ่งออกจากท่าในเมืองคาซาโอกะที่คลาคล่ำไปด้วยผู้โดยสารหลายประเภท ครั้งหนึ่งคือเหล่าเกษตรกรซึ่งระยะหลังมานี้มีเงินใช้คล่องมือ พวกเขากำลังเดินทางจากเกาะโคโนะชิมะไปกินปลาที่เกาะชิราอิชิ ส่วนที่เหลือได้แก่บรรดาชาวประมงและพวกแม่บ้านผู้เดินทางกลับเกาะเหล่านั้นจากการไปจับจ่ายของใช้บนแผ่นดินใหญ่ ทุกเกาะในทะเลเซโตะในล้วนอุดมไปด้วยปลาแต่ขาดแคลนข้าวสาร ชาวบ้านจึงต้องเอาปลาไปแลกข้าวกลับมา

ห้องโดยสารพื้นปูเสื่อหาทานิชาตุงังมีแต่รอยต่างให้ความรู้สึกสกปรกอย่างบอกไม่ถูก ในห้องแน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่งอตัวและสมบัติที่พวกเขาหอบหิ้วขึ้นมาจนไม่มีแม้แต่พื้นที่จะวางเท้า มีกลิ่นไม่ค่อยน่าพึงประสงค์ไม่ว่าจะเป็นกลิ่นของเหงื่อ กลิ่นปลา กลิ่นสี กลิ่นน้ำมัน ตลอดจนกลิ่นไอเสีย คละคลุ้งไปทั่ว ถึงแม้อากาศจะย่ำแย่ชวนให้คนใจเสาะคลีนีเยนปานใด ทว่าในนี้มีแต่ชาวประมงและเกษตรกรผู้มีประสาทแข็งแรงทั้งสิ้น พวกเขาพูดคุยก้าวร้าวไม่หยุดด้วยสำเนียงแหลมสูงอันเป็นเอกลักษณ์ของคนท้องถิ่นโดยไม่แยแสสภาพแวดล้อมใดๆ เสียงแข็งแซ่ดังหวนหวนฟังไม่ได้ศัพท์

ตรงข้ามกับผู้คนที่ตะโกนโหวกเหวก ในมุมหนึ่งของห้องโดยสารแสนอึกทึก มีชายรูปลักษณะค่อนข้างแปลกตากว่าคนอื่นนั่งเพียงลำพัง เขาสวมกางเกงฮากามะ¹³ ผ้าเสิร์จ¹⁴ มีหมวกซอฟต์ย่นไม่เป็นทรงครอบศีรษะ

¹³ กางเกงสำหรับใส่ครึ่งล่าง โดยคนญี่ปุ่นใช้สวมทับชุดกิโมโนอีกทีหนึ่ง ตรงเอวมีเชือกสำหรับผูกให้พอดีกับลำตัว

¹⁴ ผ้าเนื้อหนา มีน้ำหนัก ทนทาน และมีความยืดหยุ่นสูง

สมัยนี้แม้แต่ชาวไร่ชาวนาก็ยังใส่เสื้อผ้าแบบตะวันตกเวลาอยู่บ้าน ยิ่งถ้าต้องเดินทาง ทุกคนล้วนแต่งตัวสไตส์สากลไม่เว้นแม้แต่พวกผู้โดยสารที่เบียดเสียดกันอยู่ในห้องโถงกลางเรือ นอกจากชายคนนั้นแล้วมีผู้ชายอีกแค่คนเดียวที่ใส่เสื้อผ้าแบบญี่ปุ่น แต่ท่านคงเลือกไม่ได้หรอกเพราะว่าเป็นพระ

ชายผู้ตั้งต้นจะใส่แต่ชุดญี่ปุ่นแม้ในยุคสมัยเช่นนี้ ดูมีความตื้ออานซ่านอยู่ในแก่นแท้อย่างบอกไม่ถูก แต่เท่าที่เห็นจากภายนอก หน้าตาของเขาธรรมดาตามาก รูปร่างไม่สูงใหญ่ ลักษณะท่าทางไม่สะดุดตา มีเพียงผิวหนังเท่านั้นที่ถูกแดดแผดเผาจนเป็นสีแทนแบบคนทางใต้ แต่กระนั้นก็ไม่ชวนให้รู้สึกว่าเป็นคนกำยำล่ำสันเท่าไหร่นัก อายุน่าจะประมาณสามสิบสี่หรือสามสิบห้าปี

ชายคนดังกล่าวเอนตัวพิงหน้าต่าง สายตาเหม่อมองข้างนอกตลอดเวลา ประหนึ่งว่าไม่ยี่หระต่อเสียงอีกทีกภายในห้องผู้โดยสารเลยแม้แต่ในห้องทะเลเซโตะในสี่ครามใสสะอาดแผ้วว้างไปทั่วบริเวณ เกาะงดงามตั้งภาพวาดผุดให้เห็นเป็นระยะ แต่ชายผู้นี้ดูไม่มีทีท่าว่าจะตีความกับทัศนียภาพเป็นพิเศษ แววตาของเขาบ่งบอกชัดเจนว่ากำลังวังงุนเสียเหลือเกิน

หลังจากออกจากเกาะโคโนะชิมะ เรือแวะจอดที่เกาะชิราอิชิและเกาะคิตากิ ทุกครั้งมีผู้คนลงฝั่งเป็นจำนวนมาก แต่แทบไม่มีใครขึ้นเรือเลย จนเมื่อผ่านพ้นเกาะมานาเบะหลังเดินทางจากคาซาโอกะมาได้สามชั่วโมง ห้องโถงแสนหนวกหูของเรือฮาคุริวมารุกก็เงียบเหงาลงทันที เพราะเหลือผู้โดยสารเพียงสามคน ทันใดนั้นเองมีเสียงหนึ่งดังขึ้นจนทำให้ชายคนดังกล่าวตกใจจนหน้าเปลี่ยนสีอย่างชัดเจน

“อ้าว ตายจริง หลวงพ่อวัดเซ็งโคโม่ใช่หรอเนี่ย ผมไม่ทันสังเกตเลยไปไหนมาครับ”

เสียงกักตังลั่นของชาวบ้านคนหนึ่งทำให้ชายผู้นั้นสะดุ้งตื่น เมื่อเขาหันไปจึงพบว่าเจ้าของเสียงคือชายที่มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นชาวประมงอายุราวสี่สิบห้าหรือสี่สิบหกปี สวมชุดสีกากิที่น่าจะถูกขายทอดตลาดมาจากกองทัพซึ่งไม่เข้ากับบุคลิกเลย ทว่าสิ่งดึงดูดความสนใจเขากลับไม่ใช่ชาวประมง แต่เป็นฝ่ายที่ถูกเรียกว่าหลวงพ่อบ้างวัดเซ็งโคโม่เสียมากกว่า

พระรูปนั้นน่าจะอายุประมาณหกสิบ...หรือไม่บางที่อาจเจ็ดเจ็ดสิบแล้วก็ได้ แต่รูปร่างสูงและเนื้อหนังแน่นหนานั้นยังมีน้ำมนต์ดูคนหนุ่มสาวตา จมูก และปากขนาดใหญ่บนใบหน้าให้ความรู้สึกมั่นคงหนักแน่น ตาโตใสส่องประกายงดงามแฝงความอบอุ่น แต่ขณะเดียวกันก็แหลมคมจนอาจทำให้ผู้คนพลันรู้สึกเสียววาบเมื่อถูกมอง หลวงพ่อสวมเสื้อคลุมแบบญี่ปุ่นทับบนชุดกิโมโนสีขาว ศีรษะโกนโล้นเหลียนโพกผ้าคลุมทอลายหนูไม่ขลิบชายขอบ

หลวงพ่อยิ้มอ่อนโยนจนปรากฏเป็นรอยย่นที่หางตา กล่าวอย่างเนิบๆ ว่า “อ้าว ทาเกะโซ อาตมาก็ไม่ยกฐึ้นกันแล้วแก่งมาด้วย”

“ก็คนเยอะเหลือเกินนี่นา...หลวงพ่อดีไปไหนมาครับ” ทาเกะโซ ตั้งคำถามเดิมอีกครั้ง

“อาตมาน่ะเหรอ ไปคุเรเพื่อรับระสังกลับมา”

“ระสังเหรอ อ้อ ระสังที่ขายให้รัฐบาลตอนสงครามสินะ ยังอยู่เหรอครับ”

“อืม ยังปลอดภัยดี ไม่ได้ถูกเอาไปหล่อทำลาย”

“ไปเอากลับมา...แล้วระสังนั้นอยู่ไหนล่ะครับ”

“ฮะๆๆ ต่อให้อาตมาแรงเยอะแค่ไหนก็คงแบกมันกลับมาไม่ได้หรอกน่า แคไปเดินเรื่องตามขั้นตอนเท่านั้นแหละ เดี่ยวอีกสองสามวันคงต้องส่งพวกหนุ่มๆ ของเกาะไปเอามา”

“งั้นเหรอครับ...ถ้าอย่างนั้นผมไปเอาให้ก็ได้ละ ยังไงก็เถอะ น่ายินดีนะครับที่ระสังจะกลับมาอย่างปลอดภัย”

“นั่นสิ เรียกว่าระสังถูกปลดประจำการกระมัง” หลวงพ่อยิ้ม แต่แล้วจู่ๆ ทาเกะโซก็กระเียบตัวเข้าไปหา “ใช่ๆ พอพูดถึงเรื่องนั้นเลยนึกขึ้นมาได้ ผมได้ยินว่า อีกไม่นานคุณอิโตชิของบ้านเล็ก¹⁵ ก็จะปลดประจำการกลับมาเหมือนกันนะครับ”

¹⁵ บ้านที่สมาชิกในครอบครัวซึ่งไม่ได้สืบทอดตระกูลแยกออกมาตั้งใหม่ เพราะในระบบครอบครัวตามประเพณีญี่ปุ่น ผู้สืบทอดจะมีได้เพียงคนเดียวเท่านั้น

“คุณฮิโตะชิของบ้านเล็กนั่นหรือ” หลวงพ่อมองหน้าคู่สนทนาซ้ำกะทันหัน “แกรู้ได้ยังไง กองทัพแข็งแรงแล้วหรือ”

“เปล่าหรอกครับ แต่เมื่อวานขึ้น ไม่ใช้สิ น่าจะเมื่อสามวันก่อน จู่ๆ คนที่อ้างว่าเคยอยู่กองทหารเดียวกับคุณฮิโตะชิก็มาที่เกาะ บอกว่าคุณฮิโตะชิฝากให้มารายงานว่ายังสบายดีไม่ต้องเป็นห่วง ร่างกายก็แข็งแรง อีกไม่นานจะกลับบ้าน อาจเป็นเรือเที่ยวหน้าหรือไม่กี่เที่ยวถัดไป...พอลูกชานาเอะได้ฟังเลยดีใจใหญ่ เลี้ยงดูปู่แล้วก็ได้ให้ข้าวของหมอนั้นไปตั้งเยอะแยะ...”

“งั้นหรือ เขากลับไปแล้วสินะ”

“ครับ อยู่ค้างคืนหนึ่งก่อนกลับ เห็นว่าได้ของกำนัลไปซะเลย นี่ถ้าคุณชิมิตะของบ้านใหญ่¹⁶ ยังมีชีวิตอยู่ด้วยคงวิเศษนะครับ”

“นั่นสิ ถ้าลูกชายของบ้านใหญ่ยังอยู่ก็คงสมบูรณ์แบบเลยละ”

หลวงพ่อดีดตา พึมพำด้วยท่าทางราวกับจะพ่นสิ่งของในปากออกมาในตอนนั้นเองที่ชายสวมกางเกงฮากามะเขียบเข้าไปใกล้ “ขอเรียนถามอะไรหน่อยนะครับ ท่านคือหลวงพ่อดีดเน็นแห่งเกาะโกะกูมูใช่ไหม”

หลวงพ่อดีดตาเป็นประกายน่าเกรงขาม มองหน้าฝ่ายตรงข้ามอีกครั้งหนึ่ง “ใช่ อาตมาคือเรียวเน็น คุณละเป็นใคร”

ชายคนนั้นเปิดกระเป๋าเดินทาง หยิบซองซองหนึ่งออกมาตัดเปิดก่อนยื่นกระดาษพับหลายทบจากในนั้นให้หลวงพ่อ ดูเหมือนมันถูกฉีกมาจากสมุดบันทึกพกพา หลวงพ่อดีดกระดาษด้วยท่าทางพิศวง แล้วอ่านออกเสียงว่า “ให้คุณคินดะอิจิ โคะสุเกะ ถือมา...” ทันใดนั้นหลวงพ่อก็สะดุ้งมองหน้าอีกฝ่ายหนึ่งซ้ำ “นี่มันลายมือคุณชิมิตะนี่!”

ชายในชุดกางเกงฮากามะผ้าเสิร์จพยับหน้าโดยไม่กล่าวอะไร

“คุณคือคินดะอิจิ โคะสุเกะ เองหรือ”

ชายดังกล่าวพยับหน้ารับอีกครั้ง

“จดหมายนี้จำหน้าของถึงอาตมา ผู้ใหญ่บ้าน และหมอนที่ซ่อมรูเสา

¹⁶ ครอบครัวหลักซึ่งมีทายาทอย่างเป็นทางการสืบทอดติดต่อกันมา เป็นต้นต่อบ้านเล็กแยกตัวออกมา

โคอัน รวมสามคน แต่อาตมาขอเปิดอ่านตรงนี้ได้มั๊ย”

“เชิญครับ”

หลวงพ่อกลิกระดาศที่พับอยู่ เลื่อนสายตาไปตามลายมือหวัดที่เขียนด้วยดินสอซีตจาง พออ่านเสร็จก็พับกลับตามเดิม “ขอของนั้นให้อาตมาเถอะ อาตมาจะเก็บมันไว้เอง”

หลวงพ่อกับเศษกระดาศใส่ซอง ก่อนสอดมันไว้ในกระเป๋าใส่ธนบัตรขนาดใหญ่ที่ล้วงมาจากอกเสื้อด้านใน จากนั้นก็หันกลับมาทางชายที่สวมกางเกงฮากามะผ้าเสิร์จซำๆ “สรุปว่า คุณอยากพักผ่อนในสถานที่เงียบสงบที่ไหนสักแห่ง แล้วเกาะโกะกุงมก็เหมาะกับความต้องการของคุณพอดี คุณชิมัตะของบ้านใหญ่เลยส่งคุณมาที่นี่โดยเขียนจดหมายแนะนำอาตมา ผู้ใหญ่อารากิ และหมอโคอันให้สินะ”

ผู้ชายใส่ฮากามะผ้าเสิร์จพยักหน้า “ท่านพอให้ผมไปพักด้วยได้มั๊ยครับ ผมเตรียมข้าวสารมาบ้างนิดหน่อย...”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ถึงที่เกาะจะแร้นแค้นไปบ้าง แต่แค่คุณคนเดียวคงพอหาเลี้ยงได้ถมเถ ยิ่งคนแนะนำคือบ้านใหญ่ด้วยแล้ว ไม่มีใครกล้านิ่งดูตายหรอก เชิญพักนานแค่ไหนก็ได้ตามสบาย แต่ว่านะ...คุณกินตะอิจิ”

“ครับ”

“บ้านใหญ่เป็นยังไงบ้างล่ะ อาตมาหมายความว่า ทำไมคิโต ชิมัตะถึงยังไม่กลับมาเสียที”

“คะ...คุณชิมัตะ...” ชายผู้นั้นพูดตะกุกตะกัก แล้วพลันเงยไปเสียอย่างนั้น

“เสียชีวิตในสงครามแล้วหรือครับ” ทาเกะโซปากคอสนั่นพูดแทรกด้วยอาการตื่นตระหนก

“เปล่าครับ ไม่ได้เสียชีวิตในการสู้รบ ชิมัตะยังมีชีวิตอยู่จนหลังสงครามสงบ...หรือก็คืออยู่จนถึงเดือนสิงหาคมปีนี้ แต่ปรากฏว่าตอนอยู่ในเรือทหารปลดประจำการ...”

“คุณชิมัตะเสียแล้วหรือครับ”

ชายในชุดผ้าเสิร์จพยักหน้าโดยไม่ปริปาก “อีกไม่นานคงมีประกาศอย่าง

เป็นทางการ แต่ผมกำลังจะไปแจ้งข่าวก่อน ตามคำขอร้องของชิมาตะนะ”

“โอ แยมจริง ทำไมถึงได้เคราะห์ร้ายแบบนี้ละ...” จู่ๆทาเกะโชก็ตะโกนเสียงหลง ใช้มือทั้งสองข้างกุมศีรษะก่อนทำคอตกด้วยความสิ้นหวัง ชายทั้งสามคนจึงหันไปพักหนึ่ง มองไปข้างหน้าด้วยท่าที่เหม่อลอย ครูหนึ่งหลวงพ่อก็โผล่ขึ้นมาว่า “บ้านใหญ่ตาย บ้านเล็กรอด แฮ่...แต่จะทำยังไงได้ละนี่”

เรือฮากุริมารุทั้งฟองน้ำสีขาวเป็นสายไว้เบื้องหลัง ขณะแล่นโดยส่งเสียงสม่ำเสมอ น้ำในทะเลเซโตะโนเป็นสีครามใสสงบ แต่มีบางอย่างในเกลียวคลื่นที่ชวนให้รู้สึกว้าวายกำลังใกล้เข้ามา บางครั้งมีเสียงดังตูมคล้ายเสียงระเบิดดังมาจากที่ไกลออกไป

2

นางปีศาจกอร์กอนสามพี่น้อง

คินดะอิจิ โคะสุเกะ...ถ้าท่านทั้งหลายเคยได้อ่าน *ในห้องที่ปิดตาย*¹ ก็คงทราบกันดีว่าชายผู้นี้มีความพิเศษอย่างไร

ในปี ค.ศ. 1937 คินดะอิจิได้ไขปริศนาเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมพิศวงของครอบครัวตระกูลสนจินเก่าที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเกษตรกรรมของจังหวัดโอคายาม่า ตอนนั้นเขายังเป็นหนุ่มอายุราวยี่สิบห้าปีสิบหกปีอยู่เลย แล้วหลังจากนั้นเขาไปทำอะไรอยู่ที่ไหนนะหรือ...คำตอบคือ ไม่ได้ทำอะไรเลย เพราะเขาถูกเกณฑ์ไปรบในสงครามเช่นเดียวกับชายชาวญี่ปุ่นรุ่นราวคราวเดียวกัน และใช้เวลาช่วงสำคัญที่สุดในชีวิตไปอย่างเปล่าประโยชน์

สองปีแรกของสงคราม คินดะอิจิยังอยู่บนแผ่นดินใหญ่ จากนั้นเขาก็ถูกส่งตัวลงใต้ ย้ายจากเกาะหนึ่งไปยังอีกเกาะหนึ่งไปเรื่อย ๆ จนเมื่อสงครามใกล้สิ้นสุดลงเขาถึงได้ไปประจำการอยู่ที่เมืองเววก² บนเกาะนิวกินี

กองทหารของคินดะอิจิได้รับความเสียหายเกือบยับเยินจากการสู้รบ

¹ เป็นหนึ่งในสามคดีสั้นจากหนังสือเรื่อง *คินดะอิจิ ยอดนักสืบ ตอนที่ 9 ในห้องที่ปิดตาย* ที่นำมาตีพิมพ์เป็นภาษาไทยโดยสำนักพิมพ์ Bliss Publishing เมื่อปี พ.ศ. 2550 เรื่องราวเกี่ยวกับคู่บ่าวสาวอาชีพแห่งตระกูลสนจิน ตระกูลเก่าแก่อิตเจ้าของโรงแรมสำหรับขุนนาง ที่ถูกฆาตกรรมสองกลางเรือนหอเล็กในคืนแต่งงาน โดยห้องหอถูกลงกลอนจากด้านในสภาพไร้รอยฉีกฉีก ทั้งกรอบด้านยังถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลน กลายเป็นห้องปิดตายอย่างสมบูรณ์แบบ ซึ่งคดีนั้นเป็นคดีเปิดตัวครั้งแรกของยอดนักสืบคินดะอิจิ โคะสุเกะ

² เมืองหลวงของเขตจังหวัดอีสต์เซบิคในประเทศปาปัวนิวกินี

จนต้องถอยร่นไปรวมกับทหารกองอื่นและมีการสลับเปลี่ยนหมู่กองกัน ตอนนั้นเองที่คินดะอิจิได้พบกับคิโตะ ชิมาตะ ผู้อายุน้อยกว่าเขาสี่ปี ชิมาตะเป็นคนที่ต้องออกจากโรงเรียนเมื่อปี ค.ศ. 1935 และถูกพาตัวไปสู้รบบนแผ่นดินใหญ่ทันที ก่อนจะมาลงเอยที่นิวกินีแบบเดียวกับคินดะอิจิทุกประการ คินดะอิจิผู้ถือกำเนิดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเกิดมาถูกชะตากับ ชิมาตะชายหนุ่มจากทะเลเซโตะในอย่างน่าประหลาด

สองคนนี้มีมุกอยู่ด้วยกันเสมอ ชิมาตะเคยเป็นใช้มาลาเรียค่อนข้างร้ายแรงครั้งหนึ่งและอาการจะกำเริบทุกครั้งที่ร่างกายอ่อนแอ ในช่วงเวลานีเองที่เขามีคินดะอิจิกอยพยาบาลอยู่เคียงข้างไม่เคยห่าง

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1943 เป็นต้นมา ไม่มีการต่อสู้บนเกาะที่พวกเขาประจำการเลยแม้แต่ครั้งเดียว กองทัพอเมริกาที่กำลังฮึกเหิมไม่เคยมาแยแสทหารหน่วยเล็กๆ ถ้วนนั้นอย่างพวกเขา คินดะอิจิและเพื่อนพ้องที่ตกอยู่ท่ามกลางวงล้อมของข้าศึกจึงไม่ได้รับการติดต่อจากทัพพันธมิตร และต้องประทั่งชีวิตโดยการสู้รบติดมือกับพมญ์ไปวันๆ อย่างหดหู่และสิ้นหวัง

ในช่วงนั้นเพื่อนร่วมทัพค่อยๆ หายยลัมหายตายจากไป เพราะทนอากาศร้อนไม่ไหวบ้าง ขาดอาหารบ้าง แนวรบด้านหน้าที่ไม่มีการเสริมกำลังจึงร่อยหรอลงไปทุกครั้งที่มีคนตาย

จำนวนพลทหารในกองลดลงเรื่อยๆ พวกที่เหลืออยู่ยิ่งถูกความสิ้นหวังกัดกร่อนรุมเร้า ซูดทหารและรองเท้าล้วนขาดวิน ทุกคนมีสภาพไม่ต่างจากซุนกัน³ ผู้ถูกปล่อยเกาะ

และแล้วสงครามก็ปิดฉากลงในที่สุด

ทุกวันนี้คินดะอิจียังนึกแปลกใจไม่หายกับท่าทางดีใจจนออกนอกหน้าของชิมาตะ ชายหนุ่มผู้ร้องสุดเสียงอย่างเก็บความปิติยินดีไว้ไม่มิดว่า ‘คราวนี้จะได้มีชีวิตกลับบ้านเสียทีว้าย!’ ราวกับเขาได้ยกสัมภาระหนักอึ้งลงจากบ่า

³ พระในปลายสมัยเฮอัน ในปี ค.ศ. 1177 ได้สมคบคิดกับฟูจิวาระ โนะ นาริชิเกะ และคนอื่นๆ ที่จะล้มล้างตระกูลทอริระ แต่ข่าวเกิดรั่วไหล จึงถูกเนรเทศไปที่เกาะคิโคจิมา ต่อมาภายหลังเรื่องราวของเขาถูกนำมาสร้างเป็นละครโน

หรือไม่ก็ถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการถูกกักขังในห้องปิดตายอันมืดมิด
 อากัปกริยาของเขาช่างประหลาดและเกินจริงยิ่งนัก

ไม่มีใครไม่ยินดีที่สงครามจบลง และไม่มีผู้ใดไม่จงเกลียดชังกับการต้องตายจากไปอย่างไร้ค่าราวกิ่งกือไล่เดือน แต่จะหาใครที่เกรงกลัวความตายอย่างจริงจังเท่าชิมาตะคงไม่มีอีกแล้ว ทุกครั้งที่โรคมลาเรียกำเริบ เขาจะตัวสั่นระริกต่อเงาหมิฟุของมัจจุราชประหนึ่งเด็ก ๆ ที่หวาดกลัวความมืดมิด ซึ่งนับว่าผิดธรรมชาติสำหรับผู้ชายตัวโตล่ำสันที่ทั้งเข้มแข็งและกล้าหาญกว่าใครในทุกเรื่องอย่างชิมาตะ จิตใจที่ยึดติดกับการมีชีวิตอย่างแรงกล้าและชัดเจนเหลือประมาณของเขาน่าพรันพรึงอย่างบอกไม่ถูก แต่กระนั้นชายผู้นี้ก็ยังจบชีวิตลง ช้ายังตายในเรือทหารปลดประจำการ ทั้งที่อีกเพียงห้าหกวันก็จะได้กลับบ้านอยู่แล้ว...ในขณะนี้เอง คินดะอิจิกำลังมุ่งหน้าไปยังเกาะโกะกุงม เพื่อแจ้งเรื่องการตายให้ญาติพี่น้องของเขาทราบ

คินดะอิจินึกถึงคำพูดของคุโอะ กิโนโซ ผู้สนับสนุนด้านการเงินของเขา (ดูใน**ห้องที่ปิดตาย**ประกอบ) ตอนคินดะอิจิแวะไปเยี่ยมหมอนั่นก่อนมาที่นี่ กิโนโซพูดเอาไว้ว่า ‘คุณจะไปเกาะโกะกุงมเพื่อแจ้งข่าวการตายของเพื่อนร่วมรบจันทเรอ ถ้าแค่นั้นก็แล้วไป...แต่ถ้ามีวัตถุประสงคือื่นหรือแอบคิดอะไรแฝงๆ อยู่ละก็ ผมคงต้องรังคุณไว้ เกาะโกะกุงมนะทั้งไม่ชอบมาพากล ทั้งน่ากลัว คุณจะไปที่นั่นทำไมกัน’

กิโนโซผู้เข้าใจคินดะอิจิมากที่สุดกล่าวพลางอ่านสีหน้าของเขาด้วยท่าทางเป็นกังวล...

“สมรภูมิกว่า เจ้าแปรเปลี่ยนกลายเป็นทุ่งหญ้า กลุ่มวีรกรรมกล้า...สินะ”

“เอ๊ะ อะไรนะครับ หลวงพ่อพูดอะไรหรือเปล่า” คินดะอิจิลูกลี้ลูกกลนถาม หลังถูกเสียงของหลวงพ่อดำลายห้วงความคิดกะทันหัน หลวงพ่อเอนตัวพิงหน้าต่างทอดสายตามองไกลออกไปตามรอยตีนน้ำที่เรือทิ้งไว้เป็นทางบนพื้นทะเลสีครามสงบนิ่ง

“นั่นไง เสียงนั่น”

“เสียงนั่นหรอ...” ขณะที่คินดะอิจิกำลังถามกลับ ในบริเวณที่ห่างไกลออกไปก็มีเสียงคล้ายระเบิดดังตูมก้องกังวานสนั่นฟ้าขึ้นมามากครั้ง

“อ้อ เสียงนั่นเอง...เขากำลังทำลายระเบิดได้น้ำอยู่นะครับ”

“ที่ดังไกลๆ คือทุ่นระเบิดได้น้ำ แต่ใกล้ๆ นี่คือเสียงทำลายสิ่งก่อสร้างทางทหารบนเกาะตรงนั้น นั่นไงเห็นมั๊ย เหมือนไฮกุ⁴บทที่ว่า *สมรภูมิเก่า เจ้าแปรเปลี่ยนกลายเป็นทุ่งหญ้า คลุมวีรกรรมกล้า ไม่มีผิด แหม อยากให้บะโซ⁵ได้มาเห็นจริงๆ เลย*”

คินดะอิจิจ้องใบหน้าด้านข้างของหลวงพ่อด้วยความงุนงงที่จู่ๆ ก็มีชื่อของกวีบะโซหลุดออกมา หลวงพ่อหันกลับมามองเขาเช่นกัน “แถวนั้นยังนับว่าดีนะ จากที่นี่ไปทางทิศตะวันตกยิ่งแยะใหญ่ เพราะอยู่ใกล้เมืองคุเรด้วย เกาะแห่งนี้มีแต่หลุมบ่อ เห็นว่าไม่ต่างจากรังผึ้งเขี้ยวละ อาตมาได้ยินมาอีกว่าเขาแอบผลิตก๊าซพิษบนเกาะไหนสักแห่ง ตอนนั้นก็ยังไม่รู้เลยว่าจัดการกับเจ้าก๊าซนั้นยังไง บนเกาะของพวกเรา มีการสร้างทั้งหอเฝ้าระวังภัยทางอากาศ ทั้งเขตติดตั้งปืนต่อสู้อากาศยาน แถมยังมีทหารเข้ามาประจำอึกราวห้าสิบนาย พวกมันพากันชุดคู้ญเขาจนพรุนไปหมด เรื่องนั้นยังพอทำเนาที่แยะคือพอสงครามสงบก็รีบอพยพกลับโดยไม่เก็บกวาดให้เรียบร้อย เราเองก็จนปัญญาจะสะสางจริงๆ มีคำกล่าวว่า ‘*แม้ประเทศล่มสลาย แต่สิ่งขรและสาครไม่วอดวาย*’⁶ แต่แบบนี้เห็นที่ต้องพูดว่า ‘*เมื่อประเทศล่มสลาย สิ่งขรและสาครก็กลับกลาย*’ เสียกระมัง...เฮ้! นั่นไง เกาะโกะกูง”

แม้ต่อมาเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด แต่คินดะอิจิก็ลืมเลือนทัศนียภาพเกาะโกะกูงที่มองผ่านหน้าต่างเรือฮาคุริมารูในตอนนั้นไม่ได้เลย ภาพทะเลเซโตะในแจ่มใสครึ่งหนึ่งและมีเมฆปกคลุมอีกครั้งหนึ่ง จากจุดที่เขาอยู่ไปทางตะวันตกจะเห็นห้องฟ้าฤดูใบไม้ร่วงปลอดโปร่งเป็นประกายเรืองรองทั่วบริเวณด้วยแสงอาทิตย์ยามเย็น ทว่าน่านฟ้าทางด้านทิศตะวันออกของเกาะโกะกูง

⁴ บทกวีของญี่ปุ่นที่มีจำนวนพยางค์เป็น 5 7 5 เป็นบทกวีที่เน้นความเป็นอิสระ ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์

⁵ มัตสึโอะ บะโซ (ค.ศ. 1644 - 1694) กวีไฮกุผู้มีชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่งของญี่ปุ่น ได้ยกระดับไฮกุจากการประพันธ์แบบเล่นสำนวนโวหาร ใช้คารมคมคาย มาเป็นวรรณศิลป์ที่มีความลุ่มลึก เปี่ยมด้วยสุนทรียภาพ

⁶ จากบทกวี “ขุนวัง” ของตู้ฝู (ค.ศ. 712 - 770) กวีชาวจีน

กลับมีเมฆอึมครึมราวถูกป้ายด้วยผงตะกั่วที่คล้อยต่ำลงมาอย่างน่าอึดอัด เกะโกะกุมงโดดเด่นเหนือผืนน้ำเบื้องหน้าฉากนภาพมองคล้ำดังกล่าวที่บางครั้งก็เปล่งประกายเจิดจ้ายามต้องแสงอาทิตย์อัสดง

แรกเริ่มเดิมทีบรรดาเกาะแกื่อนี้ต่างเคยเป็นยอดเขาก่อนที่จะทะเลเซโตะในจะทรุดตัวลง บนเกาะจึงหาพื้นที่ราบแทบไม่ได้ บริเวณที่มีหน้าผาสูงชันอยู่ติดกับแนวชายหาดก็มีไม่น้อย โดยเฉพาะบนเกาะโกะกุมงซึ่งเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดมาก แม้ว่าโดยรวมแล้วตัวเกาะจะไม่มีภูเขาสูงมากนักแต่ก็โอบล้อมด้วยแนวผาชันสูงนับร้อยเมตร ประหนึ่งจู่ๆ ตัวเกาะก็ทะเลสิ่งพรวดโผล่พื้นทะเลขึ้นมา บนหน้าผามีเนินโหนกนูนดูเอครกบดมาคว้าไว้ซึ่งปกคลุมไปด้วยสนแดง บริเวณกลางเนินมีบ้านกำแพงสีขาวตั้งกระจายกระจาย บ้านเรือนเหล่านั้นมองเห็นเด่นชัดภายใต้ท้องฟ้าที่ความมืดหม่นดูจะถาโถมเข้ามาในไม่ช้า และตั้งอยู่อย่างสง่างามท่ามกลางแสงแดดร้อนแรงของอาทิตย์ยามเย็น

คินดะอิจิสังหรณ์ใจอย่างบอกไม่ถูกว่า ทิวทัศน์เบื้องหน้าจะเป็นลางบ่งบอกชะตากรรมของผู้คนทั้งเกาะ เขาอดรู้สึกถึงความหวาดหวั่นที่แล่นวาบผ่านแผ่นหลังไม่ได้

“นั่นไง ที่เห็นอยู่บนเนินสูงตรงโน้นคือวัดของอาตมา ต่ำลงมามีบ้านกำแพงขาวหลังใหญ่ตั้งอยู่ใ้ไหมล่ะ นั่นแหละคือบ้านใหญ่ของตระกูลคิโดที่คุณกำลังจะไปเยือน”

หลวงพ่อก็ให้คินดะอิจิดูจากหน้าต่าง บังเอิญตอนนั้นเรือกำลังตีวงกว้างเพื่อเลี้ยวอ้อมหน้าผาพอดี บรรดาวัดและบ้านเรือนจึงหายวับไปจากทัศนวิสัยของทุกคน แต่เมื่อเรือแล่นผ่านพื้นหน้าผาไป อ่าวค่อนข้างราบเรียบก็ปรากฏขึ้นแทน จากเรือมองเห็นกระท่อมหลังคาจากของชาวประมงตั้งกระจายกันไปตามสภาพภูมิประเทศสูงๆ ต่ำๆ เป็นลูกคลื่น เรือลำหนึ่งพายใกล้เข้ามาช้าๆ จากด้านในของอ่าว มันคือเรือรับจ้างที่ร้านขนส่งทางเรือส่งมารับ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า หมู่เกาะแกื่อนี้มีที่รำน้อยมาก ดังนั้นเรือกลไฟที่มีขนาดเพียงสามสิบห้าตันจึงเข้าเทียบทำได้ลำบาก ด้วยเหตุนี้ทุกเกาะจึงต้องมีร้านขนส่งทางเรือเพื่อรับส่งผู้โดยสารจากเรือเดินสมุทรที่ต้องจอดท่าชายฝั่ง

เรือลำเลียงผู้โดยสารมาถึงเรือฮากูริวมารุที่ลอยกลางทะเลในเวลา

เหมาะเจาะ

“ขอต้อนรับกลับบ้านครับหลวงพ่ อ้าวคุณทาเกะโซก็มาด้วยเหรอเนี่ย คุณโยชิโมโตะวานเอาของนี่ไปส่งให้ชิมูระแถวเกาะชิราอิชิด้วยนะครับ แล้ว ก็ฝากสวัสดิ์หนูมิโยะด้วยนะ ฮ่าๆๆ”

เรือฮากูริวมารุกลับลำทันทีที่ทั้งสามคนลงเรือเล็กเรียบร้อย เรือพ่นไอน้ำปุ่ดๆ เป็นวงในอากาศ ขณะแล่นตัดผืนทะเลคลื่นลมสงบห่างออกไปเรื่อยๆ ในขณะที่เรือรับส่งลำเล็กโคลงเคลงจากแรงกระเพื่อมนั้นพลางเคลื่อนกลับเข้าฝั่งอย่างช้าๆ

“หลวงพ่ครับ คุณคนนี้เป็นแขกของท่านหรือเปล่า”

“อ้อ แขกของบ้านคิไตใหญ่ล่ะ เขาจะมาพักที่เกาะสึกระยะ ฝากดูแลดีๆ ด้วยล่ะ”

“ได้ครับ เอ้อ...หลวงพ่ แล้วเรื่องระฆังวัดล่ะครับ”

“ระฆังเหรอ อาตมาทำเรื่องรับกลับคืนจากการมาแล้ว ตั้งใจว่าภายในสามวันนี้จะให้พวกหนุ่มๆ ไปเอา ถึงตอนนั้นรบกวนเป็นธุระด้วยก็แล้วกันเพราะมันหนักน่าดู คงไกลาหลกันพอสมควร”

“สบายมากครับ แต่วุ่นวายจัง ถ้าตอนแรกไม่มาขอเราไปก็หมดเรื่องแล้วเชียรว”

“ไม่เอาล่ะ อย่าพูดแบบนั้นสิ พอแพ้สงครามขึ้นมา อะไรๆ มันก็ไม่ลงตัวไปหมดนั่นแหละ”

“มันก็จริง...อ้าว ถึงแล้วครับ”

พอเรือรับส่งมาถึงท่าจอดเรือ เกาะโกะกูมงก็ถูกเมฆฝนปกคลุมจนมืดฝนเม็ดใหญ่เริ่มตกลงมาสองสามหยด

“หลวงพ่โชคตินะครับ กลับมาทันเวลาพอดี ถ้าช้ากว่านี้อีกนิดเดียวรับรองเปียกโชกแน่”

“จริงด้วย นี่สังสัยจะตกหนักนะ”

พอขึ้นจากท่าเทียบเรือ ถนนก็เริ่มชันขึ้นทันที

“ทาเกะโซ”

“ครับ”

“แกช่วยรุดหน้าไปบ้านใหญ่ บอกว่าหลวงพ่จะพาแขกไปให้หน่อย
ได้มั๊ย”

“ได้เลยครับ”

“อ้อ แล้วช่วยแวะหาผู้ใหญ่บ้านกับหมอโคอัน บอกว่าหลวงพ่อสั่งให้
มาบ้านใหญ่ด้วยนะ”

“ครับๆ ทราบแล้ว”

หลังจากทาเกะโซ่วิ่งเหยาะๆ ไป หลวงพ่อกับคินตะอิจิกิเร่งฝีเท้า ผู้ที่
เผอิญอยู่แถวนั้นรวมทั้งบรรดาชาวบ้านที่พบกลางทางต่างก้มศีรษะทักทาย
อย่างนอบน้อมเมื่อเห็นหลวงพ่ พร้อมส่งสายตามองตามหลังคินตะอิจิกิ
ด้วยความสงสัย

ทุกท่านคงอดตกใจไม่ได้แน่ ถ้าได้เข้ามาในเกาะแบบนี้และรู้ข่าวว่า
พระสงฆ์นั้นมีอำนาจยิ่งใหญ่เพียงใด สำหรับชาวประมงผู้ใช้ชีวิตท่ามกลาง
ภัยอันตราย ศรัทธาเป็นสิ่งสูงค่าอย่างหาที่เปรียบมิได้ พระผู้คุ้มครองไว้เหนือ
จึงเป็นเหมือนผู้วิเศษที่ดลบันดาลได้ทุกสิ่ง ในเกาะลักษณะเช่นนี้แม้แต่
ผู้ใหญ่บ้านก็ต้องก้มหัวให้ภิกษุสงฆ์ นับประสาอะไรกับครุใหญ่ซึ่งมักถูก
พระแต่งตั้งและถอดถอนเอาได้ตามอำเภอใจ

พอออกนอกเขตหมู่บ้านชาวประมง ถนนก็สูงขึ้นชันโดยพลัน เมื่อ
ปีนทางคดเคี้ยวบนเนินนั้นขึ้นไปก็จะพบคฤหาสน์หลังใหญ่กว้างขวางตั้งอยู่
เวลาแห่งมอง คฤหาสน์หลังนี้ก็ดูไม่ต่างไปจากปราสาทขนาดย่อมเลย หิน
แกรนิตถูกนำมาผสมซ้อนเป็นส่วนฐานยาวพาดผ่านตั้งแต่เนินไปถึงหุบเขา
เหนือขึ้นไปมีกำแพงสร้างเป็นแบบห้องแถวยาวสีขาวผนังด้านล่างด้วยแผ่นไม้
ตั้งเรียงเป็นทิวแถว หลังคามุงกระเบื้องของเรือนหลายหลังที่ตั้งตระหง่าน
ภายในเขตกำแพง วางพาดกันอย่างสลับซับซ้อน และนี่คือบ้านของตระกูล
คิโตะ เจ้าของกิจการประมงผู้ทรงอิทธิพลแห่งเกาะโกะกุง

เมื่อหลวงพ่อกับคินตะอิจิกิจะถึงประตูกลางกำแพงห้องแถวยาว
ชายผู้หนึ่งก็ผลุนผลันจากอีกด้านหนึ่งตรงรี่มาหา เขาสวมหมวกทรงสูงเก่า
ปอนสีซีดจาง แขนเสื้อคลุมยาวกระพือไสวตามลมดุจค้างคาว ขณะวิ่งเข้ามา
โดยใช้เท้าที่สวมถุงเท้าขาวใส่กับเกียะญี่ปุ่นเตะหินก้อนเล็ก ๆ ตามทาง

“อ้า หลวงพ่อ เมื่อกี้ทาเกะโซเพิ่งมาตามผม...”

“หมอโคอัน...เข้าไปคุยกันข้างในดีกว่า”

ชายคนนั้นใส่แว่นกรอบเหล็ก มีหนวดหรือมเคร็มกับเคราแพะรุงรัง ไม่เรียบร้อย เขาคงรีบร้อนเปลี่ยนเสื้อผ้ามาก เพราะสวมเสื้อคลุมยาวทับไปบนชุดกิโมโนปักตราประจำตระกูลที่ใส่คู่กับกางเกงฮากามะอย่างไม่ค่อยเข้ากันนัก อายุน่าจะประมาณห้าสิบห้าหรือห้าสิบหกปีเห็นจะได้ คินดะอิจิรู้จากคำที่หลวงพ่อบอกปากเมื่อครู่ว่า ผู้ชายคนนี้คือมูราสะ โคอัน หมอยาจีนประจำเกาะ

พอผ่านประตูกลางกำแพงห้องแถวซึ่งยาวดูลงโม่งค์ จะพบส่วนหน้าของบ้านอันงามสง่ากว้างขวางตั้งอยู่อีกชั้นหนึ่ง เมื่อทั้งสามคนเดินเข้าไปก็พบกับหญิงคนหนึ่งซึ่งวิ่งมาจากข้างในเพราะได้ยินเสียงฝีเท้าของเธอจรวดพันต่อนับอยู่ที่หน้าฉากกันห้องบานใหญ่ คินดะอิจิพลันเบิกตาโหลอย่างลึมตัว เขาไม่เคยนึกฝันว่าจะได้พบหญิงสาวสวยสะคราญบนเกาะชื่อไม่เป็นมงคลแห่งนี้ หนาซ่ายังเป็นการพบกันในคดีหาสนโบริวณของเจ้าของกิจการประมงนี้ด้วย

หญิงคนนั้นอายุราวยี่สิบสองยี่สิบสามปี ปล่อยผมหยักศกตกหนาพลั่ว ประभाเป็นระลอก แต่งตัวเรียบง่ายโดยใส่แค่ชุดสีน้ำตาลเข้มตัดเย็บแบบไม่รัดรูป มีเพียงริบบิ้นเส้นเล็กสีแดงผูกประดับบนปกเสื้อสีขาวเท่านั้น

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

ดวงตาซึ่งมองขึ้นมาจากท่านั่งนอนน้อมนั้นเปี่ยมด้วยไมตรีจิต ลักยิ้มนุ่มนวลแก้มอวบอิมก็ให้ความรู้สึกอบอุ่น

“ซานาเอะ อาตมาพาแขกมาหา พวกสาว ๆ อยู่บ้านกันหรือเปล่า”

“ค่ะ อยู่ข้างใน...”

“งั้นเหรอ ถ้าอย่างนั้นเข้าไปกันเถอะ เชิญเลยคุณคินดะอิจิ หมอโคอัน อีกประเดี๋ยวผู้ใหญ่บ้านก็คงมาถึง เราไปรอข้างในกันเถอะ”

หลวงพ่อบอกให้นำหน้าขึ้นไปยืนบนพื้นไม้กระดานตรงส่วนหน้าตัวเรือนประหนึ่งเป็นบ้านของตัวเอง หญิงสาวมองมาทางคินดะอิจิด้วยความฉงนสงสัย แต่เมื่อสบตาคินดะอิจิ แก้มของเธอก็พลันแดงก่ำขึ้นมา พลากรับ

รับเสื้อคลุมจากมือหลวงพ่

“หลวงพ่ ตกลงมีเรื่องอะไรกันแน่ ท่านบอกให้รับมาบ้านใหญ่ ผมก็ตามหาเลือกมาทั้งๆ ที่ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ แล้วคุณคนนี่คือใครกันครับ”

“ทาเกะโซไม่ได้บอกอะไรหมอโคอันหรอก”

“เปล่าครับ ไม่เห็นว่าจะอะไรเลย แคให้รับมาเท่านั้น...”

“เออ ช่างเถอะ ไปคุยกันข้างในดีกว่า ไซ้ๆ ซานาเอะ เมื่อก็อาตมาได้ฟังจากทาเกะโซว่าคุณอิโตซึยังสบายดีนี่”

“คะ ขอบคุณท่านมาก...”

“ค่อยยังชั่ว อย่างน้อยปลอดภัยสักคนก็ยังดี...อ้าว ท่าทางผู้ใหญบ้านจะมาถึงแล้ว”

ผู้ใหญบ้านที่ชื่ออารากิ มากิเฮ อยู่ในวัยไล่เลี่ยกับมูราสะ โคอัน หมอยาจีนประจำเกาะ แต่หมอโคอันเป็นคนผอมชะลูดจนกระดูกกระเรียนตรงข้ามกับผู้ใหญบ้านที่เป็นชายร่างเตี้ย หุ่นกลมบ้อม อาจไม่จัดว่าอ้วนแต่เรียกได้ว่ากางอกด้านข้างเสียมากกว่า ดูเหมือนเขาก็รีบร้อนเปลี่ยนเสื้อผ้าเหมือนกัน เพราะใส่เสื้อนอกที่มีชายด้านหลังยาวตัวเก่าๆ โทรมๆ

“หลวงพ่มีธุระด่วนอะไรหะครับ” เขาถามอย่างสุ่มสมกับเป็นผู้ใหญบ้าน

“อืม อาตมารอคุณอยู่นี้แหละ เข้าไปข้างในกันเถะ”

ทันทีที่ผู้ใหญบ้านถอดรองเท้าก้าวเข้าบ้าน พื้นที่บริเวณลานหน้าตัวบ้านก็มีฝนตกชุกลงมาอย่างหนักกรว่น้ำตกเขียวกรก

“โอ้ย ฝนแรงเหลือเกิน” หมอยาจีนโคอันบิตหนวดหรือมเหรีมพลางพึมพำ

ฝนท่าเดียวกันยังสาดใส่ด้านนอกเฉลี่ยงที่ทุกคนเดินผ่าน สวนกว้างกลายเป็นสีชาวโพลนดั่งมีควางเสาน้ำแข็งตั้งเรียงต่อกันเป็นแนวแถว ใช้เวลาไม่นานนักทั้งคณะก็มาถึงห้องโถงขนาดสิบเลื่อทาหามิ⁷ ด้านใน

⁷ หน่วยวัดความกว้างของห้องในญี่ปุ่น ขนาดของเลื่อทาหามิแตกต่างกันไปตามภูมิภาค ในแถบญี่ปุ่นตะวันตกอันเป็นฉากของนิยายเรื่องนี้ เลื่อทาหามิหนึ่งผืนมีขนาดกว้าง 95.5 เซนติเมตร ยาว 191 เซนติเมตร

“ซานาเอะ ไม่ต้องห่วงพวกเราแล้ว รมกวนไปบอกแม่สาวๆ ให้รีบมา ที่นี้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้นะ สงสัยคงมีวแต่ประทีนโนมอยู่นั่นแหละ ย่าๆๆ เอ้า ทุกคนเชิญนั่ง เหม มีตจริง หมอโคอันเปิดไฟหน่อยดีมัย”

ทันทีที่ไฟสว่าง คินตะอิชิจะงักสายตาจับจ้องรูปถ่ายสองรูปประดับไว้ ตรงมุมหนึ่งของห้องส่วนที่ยกพื้นสูงขึ้นมา รูปถ่ายทั้งคู่เป็นภาพของคนหนุ่ม ในชุดทหาร ซึ่งถ้าจำไม่ผิดคนหนึ่งคือคิโตะ ชิมาตะ ผู้เสียชีวิตในเรือทหาร ปลดประจำการ อย่างนั้นอีกคนหนึ่งคงเป็นชายชื่ออิโตะชิแห่งบ้านเล็ก ซึ่ง ถูกพูดถึงมาตั้งแต่เมื่อสักครู่ ดูจากรูปหน้าซึ่งมีส่วนคล้ายคลึงกับซานาเอะ ท่าทางสองคนนี้จะคงจะเป็นพี่น้องกัน

“เอालะ...” เมื่อทุกคนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อมองหน้าผู้ใหญ่ บ้านกับหมอยาจินสลับไปมา “ที่ให้พวกคุณมานี้ ก็เพราะอาตมาต้องการ แนะนำให้รู้จักกับคุณคินตะอิชิ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรบของคุณชิมาตะ”

หมอเคราแพะมองคินตะอิชิซ้ำด้วยดวงตาเป็นประกาย กิริยาบ่งบอกว่า อ้อ อย่างนี้เองหรือ ส่วนผู้ใหญ่บ้านนั่งเงิบเหม้มปากเป็นเส้นตรง

“และคุณคนนี้นะถึงจดหมายจากคุณชิมาตะมาด้วย...”

ผู้ใหญ่บ้านกับหมอโคอันผลัดกันดูจดหมายแนะนำแบบผ่านๆ “แล้ว... คุณชิมาตะละครับ”

“คุณคินตะอิชิบอกว่าเสียแล้ว ในเรือทหารปลดประจำการ...”

หมอโคอันห่อไหล่ด้วยความผิดหวังในทันที เคราแพะสั่นระริกอย่าง โกรธเคือง ผู้ใหญ่บ้านหลุดเสียงคราง ปากที่เหม้มไว้บิดเบี้ยวอย่างน่ากลัว คินตะอิชิยังจำความตึงเครียดเจียบงันของทั้งสามคนในตอนนั้นได้ดีแม้เวลา จะผ่านมานานแล้วก็ตาม เขาสัมผัสได้ถึงความตื่นตระหนกและความ หวั่นเกรงอันน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก รวากับความรู้สึกเหล่านั้นจะ ทิ่มแทงทะลุกระดูกออกมา ความสยดสยองที่มองไม่เห็นเอ่อล้นไปทั่ว ดุจกระแสน้ำทะเล

ที่นอกเฉลี่ยง ฝนยังเทลงมาประหนึ่งน้ำตก...และตอนนั้นเอง

“ซานาเอะ แยกอยู่ทางนี้แหละ” เสียงไม่สำรวมดังลั่นมาแต่ไกล ตาม ด้วยเสียงเปิดประตูเลื่อนกันห้องที่โชนลั่นแห่ง “อ้าว ไม่ใช่ตรงนี้นี่นา”

“ทางโน้นต่างหากละ ตรงนั้นแน่เลย ห้องขนาดสิบสี่อ้านโน้นไง”

“ยูกิเอะ แยกคือใครหรอ”

“คุณอุกามั้ง”

“จะบ้าหรอ คุณอุกามิไม่เข้าทางหน้าบ้านหรอ เขาต้องแอบเข้ามาหา
เงียบๆ จากหลังบ้านต่างหาก”

“มาหาใครละ”

“จะใครซะอีก ก็ต้องเป็นฉันอยู่แล้วนะสิ”

“ยายบ้า นั่นเขามาหาฉันหรอกระ”

“พี่รอด้วยสิ สายคาดกิโมโนของฉันดีหรือยัง”

“ดีแล้วละ ผูกแน่นดีนี่”

“แต่ฉันไม่ชอบใจยังงี้ก็ไม่รู้ พี่ซึกิโยะ ช่วยผูกใหม่ให้ทีสิ”

“ฮานาโกะ พี่บอกว่าดีแล้วไง ขึ้นมัวแต่งมงามอยู่แบบนี้ เดี่ยวแยก
กลับไปหมดนะ อ้าว ยูกิเอะซึกิ โคนซึกิโกะ รีบเดินไปก่อนคนเดียวได้ยังงี้”

เสียงพูดจ้อกแจ้กพร้อมเสียงกระแทกเท้าตึงตังดังใกล้เข้ามาทุกขณะ
ไม่ช้าเสียงด้านหลังประตูเลื่อนก็เงียบกริบลงทันควัน กลายเป็นเสียงกระซิบ-
กระซิบทำนองว่า คนหน้าตาแบบนี้ไม่เห็นรู้จักเลย หรือไม่ค่อยหล่อเท่าไร
นะ เพราะได้ยินกระต่อนกระแทนทั้งมีเสียงหัวเราะคิกคักแทรกมาด้วย ทำให้
จินตะอิจิอดหน้าแดงช้ำไม่ได้

หลวงพ่อยิ้มเฟื่อน “นี่ๆ แม่พวกสาวๆ มัวซุบซิบอะไรุ่นวายอยู่
ตรงนั้น รีบมาทักทายแขกตรงนี้เร็วๆ หน่อยได้มั๊ย”

“ว้าย ได้ยินด้วยละ”

หลังหัวเราะร่วนกันพักหนึ่ง ไม่นานนัก สาวน้อยสามนางซึ่งใส่กิโมโน
แขนยาวแบบนางรำ ผูกสายคาดขึ้นไปสูงเหนือเอวมาก ต่างทยอยขึ้นหน้า
สงบเสถียรเข้ามาในห้องรับแขกทีละคน เมื่อพวกเธอลงข้างธรณีประตูและ
ก้มหัว ปีนปักผมรูปดอกไม้นบนีศีรษะก็พลั้วไหวไปมาดั่งภาพลวงตา

ทันใดนั้นเองจินตะอิจิก็กลั่นหายใจ ตาเบิกกว้างโดยไม่รู้ตัว

“คุณจินตะอิจิ นี่คือน้องสาวของชิมัตะ ซึกิโยะ ยูกิเอะ และ
ฮานาโกะ...สามคนนี้ห่างกันคนละปี คนโตสุดอายุสิบแปด”

เมื่อได้เห็นดอกไม้งามแต่แบ่งบานผิดฤดูและไม่ปกติธรรมดาอย่างบอก ไม่ถูกสามดอกเบื่องหน้า คินตะอิจิรู้สึกได้ถึงแผ่นหลังที่ยืนวาบด้วยความพรึ่นพรีง เขาเพิ่งประจักษ์ในตอนนั้นเองว่า ภารกิจที่พาดหน้าที่นี่ไม่ง่ายดายเลย

ในเรือทหารปลดประจำการร้อนอบอ้าว คิโต ชิมาตะ ตายจากไป รวากับปลาเน่า ชิมาตะต่อสู้กับลมหายใจเหือกสุดท้าย ขณะหอบหายใจพยายามสั่งเสียครั้งแล้วครั้งเล่าว่า...

‘ไม่อยากตาย ฉัน...ฉัน...ไม่อยากตาย ถ้าฉันไม่กลับไป น้องสาวสามคนจะถูกฆ่า...แต่...แต่...ฉันคงไม่รอด คินตะอิจิ นายช่วยไป...ช่วยไป เกาะโกะกูมูแทนฉันที เอาจดหมายแนะนำที่เคยให้ไปด้วย...คินตะอิจิ ฉันไม่เคยบอก แต่ฉันรู้มาตั้งนานแล้วว่านายเป็นใคร...คดีฆาตกรรมในห้องปิดตายตระกูลฮนจิน...ฉันอ่านเจอในหนังสือพิมพ์...นายไป...เกาะโกะกูมูให้ฉันที ไปแทนตัวฉัน...น้องสาวสามคน...โอ...ลูกพี่ลูกน้อง...ลูกพี่ลูกน้องของฉันจะ...’

คิโต ชิมาตะ พุดถึงแค่นั้น ก็คอพับหมดลมหายใจ ท่ามกลางอากาศร้อนระอุและกลิ่นเหม็นคloyในเรือทหารปลดประจำการ...

คินตะอิจิ โคสุเกะ คือยอดนักสืบที่นักอ่านทั้งญี่ปุ่นและไทยต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี
ไม่ว่าเขาจะต้องเผชิญกับคดีฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมอำมหิตหรือลึกลับซับซ้อนเพียงใด
ยอดนักสืบผู้นี้ก็ไขปริศนาได้อย่างยอดเยี่ยมเสมอ

เรื่องราวน่าสะพรึงกลัวในครั้งนี้นี้เกิดขึ้นบนเกาะเล็กๆ โดดเดี่ยวกลางทะเลอย่างเกาะโกะกุงมง
ในอดีตเกาะแห่งนี้เคยถูกใช้เป็นสถานที่กักขังนักโทษอุกฉกรรจ์มาก่อน
ว่ากันว่าชาวเกาะในปัจจุบันต่างสืบเชื้อสายมาจากนักโทษเหล่านั้น
รวมถึงโจรสลัดป่าเถื่อน...

คินตะอิจิได้รับคำขอร้องจากเพื่อนร่วมรบให้มายังเกาะโกะกุงมงเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง
กว่าที่เกาะแห่งนี้เขากลับต้องเข้าไปพัวพันกับเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องสุดสยอง
สภาพศพถูกจัดวางไว้อย่างแปลกประหลาดพิสดาร
ท่ามกลางบรรยากาศพิลึกพิลั่นบนเกาะนี้
เขาจะไขคดีได้อย่างไร และแรงจูงใจของคนร้ายคืออะไรกันแน่

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-5981-7

9 786161 859817

ทดลองอ่าน

Cover Design: Nawapat A.

275 บาท